

Valdemar Sejer.

af
V. S. Jagemann.

Tredie Del.
(fortsat.)

„Nu ja, gamle Strange! den er viselig den største Herter paa Jorden, som herter over Sjælene; den Hjerne, der først fødte hin dristige Tante, fortjente vel at bære en større Krone, end Kongens og Keiserens. Derfor har jeg ogsaa al Tid æret hin magtige Romerbisps mer, end alle Verdens Beherersere! men jeg takter dog min Gud, jeg ikke er i hans Sted.“

„Hvi saa? Herre Konge! I vilde, saa sandelig ikke sove paa den hellige Stol.“

„Rigtig, Strange! det mener jeg just ogsaa; Herrens Stattholder burde aldrig sove, og træde han ikke, han var det i Sandhed — da sov han vel mindre.“

„Jeg ved ikke, om jeg forstaar eder ret, Herre Konge!“

„Ser du, Strange!“ — vedblev Kongen — „med Hellig Anders's og Bisp Bebers Tro vilde jeg have flyttet Bjerge; med min egen maa jeg nøjes med at flytte Troner, og førend Knud den stores Trone staar hel og holden paa sin gamle Plads —“

„Nej, se dog, se!“ — afbrød den unge Valdemar dem og pegede mod Himlen — „en Fjeldgule!“

„Alle saa mod Himlen og betragtede det sjældne Natursyn.“

„Et herligt Syn!“ — sagde Kongen, og idet Maanen belyste hans trøstige, men nu stærkt furede Herteransyn og Vinden bevægede hans næsten afslæbte Løkker, for et Udtryk af pludselig Bemod over hans Pande, og det var lige som han havde set sine henfarne Venner i Stjerne. Tavst og alvorlig gik Kongen med Junker Strange videre.

Dagmars fjortenaarige Søn stod endnu med de klare blå Øjne opslaaede mod Himlen. Han havde lænet sig til sit Jagtstøv, og som han stod der i den sorte Lødderhjelte, var han som en smaa Guldkrone, medens den lyse-gule Haarhvide, som kun halvt skjultes af en guldbåndet Purpurbaeret, ringede sig i Løkker om hans Lintrave og de friske, fintfarvede Rinder, saa han fast ud som en dejlig, forklædt Jomfru. Med det rene Præg af Sagmodighed og Milddhed laa der noget tillige i Unglingens Ansigt et Udtryk af Kærlighed og det betagelige Hellighed, som viste, han var Valdemar Sejers Søn. Han havde tabt sig i Beskuelsen af den stjernerfulde Himmel og i fromme Tankter om den store, uendelige Fred, hvori Kongernes Røge beherster den urolige Verden. Han maatte fordouble sine Strid for at indhente sin Fader.

De stode nu ved Kongeteltet, og Kongen overraskedes behagelig af den smukke Ophængning.

„Nej, se mig til vor gamle Kammermester!“ — sagde Kongen — „har han ikke fornægtet sin Tærbælg og gjort Stabs for os, som til et Sommerbygsild? Det var ret, min brave Andreas!“ — sagde han til Kammermesteren, som nærmede sig, stiv og arbejdigt og bøjede sig dybt, da Kongen klappede ham venlig paa Stulderen.

„Kvaldsnadderer staar rede, min allernaadigste Herre og Konge!“ — sagde den gamle, idet Taarerne steg ham i Øinene af Glæde over Kongens Tilfredshed og venlige Tiltale.

Kongen gik ind i Teltet med sit Følge.

„Dumt at Grev Henrik ikke var med!“ — sagde han og kastede sig træt paa sin Feltstol ved Bordet — i Dag gjorde min Trofast sit Mesterstykke; det skal ingen Schwe-rinck Støver gøre ham efter!“

„Og min raske Falk steg saa højt, at jeg ikke kunde øjne den!“ — sagde den unge Valdemar.

„Men den bragte dig dog intet Bytte, Søn! du bliver aldrig nogen vældig Jæger.“

„Jeg holder mere af at se Fuglene flyve, end falde ned, Herre Fader! og det gør I jo selv: da I havde truffet den stolte Ørn i Flygten, yndede I den dog, der den faldt.“

„Du kan have Ret, min Dagmars Søn!“ — sagde Kongen alvorlig — „det var dog en vild og egenlystigt Glæde saaledes at standse Ørnen i dens Flugt og se Kongefuglen falde for en lumst og usel Vil. Jeg skyder ingen Ørne mer. Men hvor bliver vor lystige Greve af? Nu, der har vi ham.“

I sin grønne Fløjls Jagtjortel, med Paternosterbaandet af Rubiner og Smaragder om Halsen og med sin garberigste Fjerhat i Haanden, traadte Grev Henrik ind i Kongeteltet. Han hallede lidt med den ene Fod; hans mørke Ansigt var uafsløjet og hans Blik uvisst og slende, medens han med Måje syntes at bekæmpe en hemmelig Uro og satte et venligt smilende Ansigt op. „Undskyld mig, min naadigste Herre og Konge!“ — sagde han med usikker Stemme, idet han hilste Kongen med mere Ydmyghed, end sædvanlig. — „Jeg har hele Dagen maattet ligge med Omslag om min Fod og havde nær ikke kunnet have den Fere og Lykke at hilse paa eder.“

„Kom, sæt eder, Greve! og gør ingen Omskændigheder!“ — svarede Kongen. — „Anstreng ikke Foden med at staa! Naar vi komme til Ribehus, skal Mester Harpestræng snart bringe jer til at gaa lige paa Venene. Han lægger alle Venkæder fortræffelig; han ved nok, jeg ikke for min Død kan fordrage at se nogen halte.“

„Hvad har eders Naade da saa meget verimod?“ — spurgte Grev Henrik, idet han nærmede sig Feltstolen ved Kongens venstre Side og tøvede med at sætte sig, inden den unge Kong Valdemar havde taget Plads ved sin Faders højre Haand.

„Hvad jeg har mod at halte?“ — gentog Kongen — „nu, det ved jeg ikke ret selv; men alt valdende og uvisst, alt stævt og vindt i Lader og Miner kommer af en indvortes Stæthed, siger Erkebisp Andreas, og hvordel jeg ikke tror det, falder det mig dog ofte ind.“

Grev Henrik klippede Farve, og Junker Strange saa forlegen paa Kongen og blinkede; men Valdemar mærkede det ikke og lod ikke til at erindre Grev Henricks Naturfejl med det slæbe Øje.

„Nu, for tusind Potter, hvorfor sætter I eder ikke?“ — sagde Kongen utaalmodig, da de alle endnu stode omkring ham — „her er vi jo ikke ved Hove, ved jeg. Stant

i Børgene, Bjørn! Vi kan trænge til en Hjertefyring.“

„Alle tog nu hastig Sæde. Bjørn Mundskant fyldte Børgene, og Kongen isomte straks sit med alle Tegn paa den heftige Løst.“

„Nu kan jeg forstaa!“ — sagde han og satte Bøgeret fra sig, idet han gav sig i Færd med det store Saltmadsfad, uden at oppebie Anretningen af det sødne og brasede Bilt — „nu kan jeg forstaa, hvorledes Gsaa kunde sælge sin Hørfestebøfset for en Staal Vinser: han maa have brugt sine Ven ligesaa godt paa Jagten som vi. Havde I været med i Dag, Grev Henrik!“ — vedblev han efter et Øphold — „saa tog I næppe saa fint til Væger og Fad.“

„Siden I ikke kan fordrage udbortes Stæthed, Herre Konge!“ — svarede Grev Henrik med et Smil — „saa maa I tillade mig, at jeg, for at bøde paa de indvortes, holder Fast i Aften. Jeg gjorde et Løfte i det hellige Land, og det har jeg forpligtet at opfylde til i Aften.“

„Nu, lad høre! hvad var da det for et Løfte?“

„At jeg ikke vilde være lystig og ikke nyde Saften af Druer, saa længe der var en Klynke i min naadige Herres og Konges Pande, som jeg var Skyld i.“

„Det var smukt og fromt tænkt, brave Grev Henrik! om det nu ogsaa først faldt jer ind. Nu vel! de Rynker, I taler om, ere allerede udslettede, og de, der ere tilbage, ere af det Slags, som aldrig udslettes, men som blive dybere og flere hver Dag. Dog i Aften vilde vi være glade og glemme alle gamle Sorger. Vor ærede Gæst Grev Henrik skal leve!“

Kongen tømte sit Bæger, og alle hans Mænd gjorde ligesaa, undtagen den gamle, tørre Andreas Kammermester, der aldrig overtraadte sine tarvelige diætetiske Forstrifter efter Henrik Harpestrængs Lægebog.

Kongen lod atter Børgene fyldte og begyndte en stæmtefuld Samtale med Junker Strange og Astrad Fracte, som Grev Henrik med megen Klægt og Fjendskab vidste at vedligeholde. Børgene syntes imidlertid hyppigt, og alle blev glade, undtagen den gamle Kammermester, der, som sædvanlig, sad ordbnap ved Bordenden, uden at bemærkes men selv lagde han nøje Mærke til alt, og havde et skarpt Øje med den fremmede Greve, der nu hyppigt satte Bøgeret til Munden, men drak næsten intet og syntes dog lystigt af dem alle.

Paa Kammermesterens Foranstaltning begyndte nu Hornblæserne fra Højen ved Teltet at spille lystige Jagtsmykker og raske Krigsangene. Den gamle Andreas saa, at den Overtraffelse behagde Kongen, og hans skarpe Ansigt udtrykte en underlig Blanding af Glæde derover og af den Pine, Musikten forvoldte ham selv. Kongen drømte sig tilbage i sin lykkelige Ungdom; han saa Fælterne mellem Løværetet uden for Teltet, og mange gamle, fære Erindringer og lyttelige Felttog og glimrende Sejrsfester paa Ribehus glimtede lysligt gennem hans Sjæl. Men nu begyndte Hornblæserne at spille Kongens Livsmusik, den stolte spanske Ribderdans, som han havde danset med den skønne Berengaria første Gang han saa hende paa Schwe-rinck Slot, og som han havde gentaget med hende deres Bryllups-Aften. En inderlig Bemod blandede sig i Kongens Glæde; han greb Bøgeret og tømte det tavs til den henfarne Ungdomsbruds Hjulmølle.

„Det er dog et forunderligt Øventyr, det hele Liv!“ — sagde han tagtom og satte Bøgeret fra sig — „men den højeste Lykke og Glæde er dog kun dejlige Fjelslotte i en Sommeraandsdrøm.“

„Det var et sandt Ord, Herre Konge!“ — svarede Grev Henrik med et fromlabent Smil. — „Men jo mere afvælsende Øventyret er, jo morffommere trykkes det mig!“ — tilføjede han. — „Naar jeg skal drømme en ret lystig Drøm, maa jeg snart være i Himmel og snart i Helvede; intet er dog ledeligere, end en ensformig Lykke; nej, op og ned! det er i sin Orden, og en god Kristnen maa finde sig i alt.“

„Dog ikke i at fare til Helvede! min gode Greve! lad os ikke spase saa formastelig!“

„Med Lykke og Ulykke maa en god Kristnen tunne spase!“ — svarede Grev Henrik — „og hvad er Himmel og Helvede vel andet? Færend jeg havde gjort min hellige Valsfart, blev jeg ogsaa mismodig i al min Glæde, ved at tænke paa, at den var saa stættet og forganget; men se, Herre Konge, her har jeg to tofaldige Aftenbier, som jeg fik af en from Eremit ved den hellige Grav; naar man ser paa dem, lærer man, som en ægte Kristnen, at finde al Lyttens Omvælsning ret smukt og opbyggelig: se, her er en Nest af de Palmeslæbe, og en Levnings af de Purpurklæder, der tæftedes paa Bejen for vor Herre, da han gjorde sit Indtog i Jerusalem. Den fromme Eremit svor mig til paa Sa-tramentet, at de vare ægte, og at den, som har dem hos sig, aldrig kunde blive forsagt, hvorledes hans Lykke i Verden omskiftedes. Vil I modtage dem af min Haand, Herre Konge! saa har jeg dog ikke gjort min hellige Valsfart forgæves.“

„Tat, tat!“ — sagde Kongen tantefuld og modtog de visne, falmende Relikvier — „men er I saa vis paa, min gode Greve! at I ikke selv kan komme til at trænge til dem!“

„Jeg har flere af det Slags, Herre Konge! og jeg under eder dem vel!“ — svarede Greven — „sant I er saa lykkelig en Himlens Yndling, at I vist aldrig vil behøve dem. Men hvis I nu tillader det, vil jeg sngne jer en lystig Vise, som den samme fromme Eremit sang for mig, da han en Aften, efter den lange Faste, havde faaet sig en lille Rus i al Fromhed og Hellighed.“ Uden at vente paa Svar, begyndte Grev Henrik, med sin falske, højt latterlige Sngestemme, at sngne en halv anbdagtig halv bespottelig Drille-vise, hvorved der efter hvert Vers maatte drilles. Visen var en snurrig Blanding af Dyst og slet Latin. Alle lo af Grev Henricks pludselig sturrende Sang, og ingen uden den gamle Kammermester syntes at mærke det forargelige i Ordene, hvoraf han dog kun forstod saare lidt. Under den almindelige Latter og ved den hyppige Drikken blev saa vel Kongen som Junker Strange og Astrad Fracte berusede; ogsaa den unge Valdemar drak mer, end sædvanlig, men blev søvrig deraf i Stedet for opremt. Den ittle Bjørn Mundskant havde ikke forsmået at stænke flittig for sig selv, som for de andre; han ravede og lo umaadeligt, medens han ivrigt opfyldte sin Embedspligt. Kun den gamle Kammermester sad ædru og stille og tog ingen Del i den almindelige Lyttighed.

„Det er silde!“ — sagde endelig Kongen og tilbage-faldte med Kraft og Værdighed sin Besindighed. — „Daar-staab har sin Tid med alt andet. Nu vil vi holde op, medens Legen er god — det er jo Søndag i Morgen.“

Den gamle Andreas Kammermester, som ved Kongens heftige Hunger var bleven forhindret i at fremføre Bords-bønnen for Maaltidet, vilde nu efter Sæbbane læse fra Bords; han rejste sig med foldede Hænder for Bordenden og ventede paa Tavshed og Rolighed. Men Kongen gav ham et Blik og rystede paa Hovedet: „Lad det være!“ — sagde han — „vi maa hjælpe os foruden i Aften — vi vil ikke bespotte Herren med en ubetimelig Bøn! Vinen er dog hartad nu bleven vor Mester.“

Grev Henrik lo og forstrebte, at han havde faaet sin Del; han rejste sig rævende med de andre og syntes i over-given Lyttighed at have paataget sig Klavs Klumpes gamle Høretninger, idet han nu ikke holdt det under sin Værdig-hed, ved pubertlige Bevægelser og almindelig Hofnarssagter at vedligeholde den almindelige Lyttighed; han ønskede Kongen og dem alle en god rolig Nat og forlod Teltet, for, som han sagde, at sove sin Rus ud paa Stibet.

Junker Strange, Astrad Fracte og Bjørn Mundskant tumlede med Latter og Spøg til deres Telt ved Siden af Kongeteltet, medens Kongen og den unge Valdemar begav sig til den inderste Afdeling af det kongelige Telt, hvor de, uden at give sig Tid til at aflædes, læstede sig sorgløse og overvældede af Træthed paa deres Leje.

Fælterne vare udbrændte uden for Kongeteltet. Hos Junker Strange og Astrad Fracte, saa vel som i Tjenere-teltet ved Siden, vare Kjerterne slukte. Alle Kongens Tje-nere sov; de havde fulgt deres Herres Eksempel og ikke spar-tet paa Allet og Njæden. Paa den lille fribeflede I-ø var der stille som i et Sovetammer. Der var ingen, som holdt Vagt, hvor ingen Ufred var at vente. I den yderste Del af Kongeteltet brandte endnu en enkelt Kjerne. Der puslede stille og søvlesøagtig den gamle Andreas Kammermester, halv aflædt, om endnu og beredte sit simple, haarde Leje, lige for Indgangen til Kongens og Prinsens Sovestæde. Færend han tænkte paa Hvile, talte han omhyggelig Sølv-bægere og Vinkanderne og forvarede dem i et stort, tobber-beslaget Strin, hvori der desuden gemtes en betydelig Mængde Guld og Sølv. Derpaa tog han Kassen med Kongens Udvælsene og Aftenbier, saa vel som nogle vigtige Papirer, Kongen havde givet ham i Forvaring, og gemte som sædvanlig disse vigtige Sager under sit Hovedgærde.

Først da alt saaledes var ordnet paa det nøjagtigste, læstede han sig paa Lejet, med de magre Hænder foldede over Bryn-stet, idet han stille bad sin Aftenbøn. Han rejste sig endnu en Gang for at se om Kongen og Prinsens ikke behøvede hans Tjeneste. Uden drog Starlagens Tæppet til Side fra den inderste Del af Teltet; han hørte, de sov trygt, og gik sagte tilbage til sit Leje, men lod dog endnu Kjerterne brænde.

„En slyngig, en ugudelig Aften!“ — mumlede han — „Konger og Hyrster er dog ogsaa Mennesker! — ingen Bøddel — ingen Velsignelse! — Den sorte Greve lo tilde. — Hm! havde jeg kun en eneste vaagen og ædru Mand her i Nat — ikke en Gang den aarvaagne Trofast — hvad stulde ogsaa Hundene paa Grevens Stib?“

Det var langt over Midnat. Kjerterne var udbrændt. Den gamle Kammermester rejste sig atter angstelig fra sit Leje. „Hvad nytter det, jeg ligger her?“ — mumlede han — „et Telt har jo tusinde Indgange — hm, den sorte Greve sang og lo dog som en Djævel.“ Det var dælmærkt i Teltet. Han syntes, nogen hvistede i Nærheden, og med For-særdelse hørte han nu, at nogen bevægede sig tæt ved ham. Han greb til sit Sværd, men sølte sig samme Øjeblik an-greben af fire stærke Arme, og førend han kunde strige, havde han en Knevel for Munden; han slog fortvivlet og rasende om sig; men han var gammel og svag og kunde intet udrette mod sine tavse, stærke Modstandere.

Paa samme Tid, som dette foregik i den yderste Del af Teltet, laa Kongen endnu i sin første Søvn. Prins Valdemar sov urolig og havde nylig streget i Drømme. Da vaagende Kongen ved en sagte Puslen og Rirren af Vaaben: han rejste sig, søvndrukten, halvt op i Lejet og falmende efter sit Sværd.

„Hjæl, Hjæl, Fader! jeg er bunden!“ — raabte nu Prins Valdemar; og i det samme sølte Kongen sig greben om Halsen af en istold, jernpanret Haand. „I stille, Dyrer! eller I er Dødsens!“ — hvistede Grev Henricks velbetændte Stemme. — „Lag Drogen Kneveln i Munden, Karle!“

„Forsæder!“ raabte Kongen og befriede sin Hals fra det voldsomme Tryk med en ras og kraftig Bevægelse, idet han sprang op og læstede Forsæderen tilbage; men nu sølte han et dybt Dødsstøt i sin højre Side. Han tumlede til Jorden, og medens han rasende slog om sig i Mørket med de stærke udearbejdede Hænder, sølte han sine Fødder fast sammensnærede og sit Hoved saaledes indviklet i Sengen-tæppet, at han ikke kunde give en Lyd fra sig og næppe drage Ande. Snart vare hans Hænder ogsaa bundne, og af otte stærke Arme sølte han sig baaren ud i den kølige Natteluft. Det var klari Maanens; men Kongen kunde hverten se el-ter høre; han var nær ved at tvæles. Harmen og Smerten bedøvede alle hans Sanser. Men den unge Prins, der li-gelædes bares af fire udearbejdede Karle, havde dog Ansigtet frit; han var ogsaa bunden paa Hænder og Fødder, og Aneveln gjorde ham stum. Maanen skinnede ham i Øinene, og han saa, at man førte ham og hans Fader til Stoven. Han kendte Grev Henrik, som, tæt indspjst i en Kasse og med et draget Sværd i Haanden, gik bleg og stælvende ved Siden og stødte med dæmpet Røst paa sine Tjenere.

„Hil I Bugt med de andre?“ hvistede Greven.

„De tre fornemste Herrer lode sig kneble og svinebinde i Søne, strenge Herre!“ — brummede en ra, dyb Stemme. — „Tjenerstabet var ogsaa godt tilpaktet og nemt at haand-tere; der var nok kun et Par Smaadrenge, som rendte fra os.“

„For Satan, tal sagte, Hund! er der nogen rendt fra jer, kan vi jo forraabes endnu. — Den gamle Drage fik I dog vel?“

„Han slog og bed om sig som en Satan; han fik Kneveln revent af, og jeg maatte stoppe Munden paa ham med min Daggert. Min Broder tog Strinet og Kassen.“

„Gødt, godt, brave Klunz! komme vi vel her fra, skal du og din Broder have Sølvten af Staten. Nu ras og forsigtig, Karle! først til Stoven — saa gennem Krattet med til Stibet! — Vinden er stit imod — det tuler for-

bandet. I maa ro saa Blodet springer jer af Reglerød-berne, men I skal ikke fortynde det!“

„I maa selv forsøre det for vor Herre!“ — mumlede den gamle Jæger. — „Jeg tvætter mine Hænder, strenge Herre! skal nogen brande for det i Helvede!“ —

„I stille Hund! det er min Sag!“ — hvistede Greven. Og Stoven skjulte den urolige Kongersøder og hans Bytte. „Saa du dem? saa du dem?“ — hvistede en lille tit Mars Dreng med en Gedestindshæ og en stumpet, grøn Trøje, idet han sprang ud af Krattet med en Falk i begge Hænder — „hu, ha!“ det var Røvere, Jens! — hvem mon det var de slæbte af Sted med igen?“

„At, Gud naade os!“ — jamrede hans Kammerat, en endnu mindre Dreng med en Snor og en tom Falke-hætte i Haanden — „Kongens Falk lod jeg flyve — at, Gud naade os! den ene var den unge Kong Valdemar — jeg saa hans Ansigt; Maanen skinnede lige paa ham; han saa ud som Per Jensens Ole, da han laa i Kisten.“

„Kors bevare os! lad os løbe til Kongen! lad os strige og gøre Larm! — Hjælp, Hjælp! Røvere, Røvere!“ strege de nu begge af alle Kræfter og løb til Kongeteltet. Der laa Andreas Kammermester i sit Blod ved Foden af Kongens tomme Leje. De forskrækkede Drengene rullede i ham; han drog endnu et dybt Sut, idet han falmende efter Kongens Leje og opgav Anden. De løb til næste Telt. Der laa Junker Stranges og Astrad Fractes Klæder og Vaaben og Bjørn Mundskants store Knibbelte; men der var intet Menneske at se. Med Strig og Larm løb Drengene til Stranden. Der stode io af Kongens Tjenere, raadvilde og nedslagne, og vred deres Hænder, medens en ras, ung Baadsmand tumlede ivrig med Kongestibet og Baadene, for at saa en af dem stot; men de vare alle gennemboede og halvdumne.

„Hvor er hans egen Anor? den sorte Satan!“ raabte Baadsmanden.

„Hist ved Krattet — men hører I Aarene! — de ere allerede fra Land — Gud forbarme sig! hvad skal vi gøre?“

„Efter dem! efter dem!“ — raabte Baadsmanden — „den lille Aarefude holder nok Søen. Kom Karle, tag fat! Kom med, Dreng, I skal øse!“

Uden lang Betænkning sprang de to Tjenere og den ældste Falkdreng i Baaden. Den mindste var bange og nølede. Man lod ham staa. Baaden stødte fra Land, og der roedes af alle Kræfter. Jamrende løb den lille tilbage-blevne Dreng frem og tilbage ved Bredden. Det stormede heftigt. Det største Maanens betselede hastigt med fort Mærke, idet smaa sorte Styer søj hen over Ven. Nu hørte Drengen et dæmpet Jammerstrig. Den sidste Baad var drungen; men et Stib med mange Karer kæmpede sig voldsomt bort gennem Brændingen.

En større Forsærdelse og en mere knuende Sorg har maaste aldrig ramt det danske Folk, end da Rigtigt om dette ubørte Forræderi og denne mageløse Voldsgering for Landet om, som en Løbeid, og det heb i nogle Dage, at baade Kongen og hans Søn vare myrdede. Nu saa man først hvor højt den sejerlige Valdemar med al sin Stregthed dog var efflet af Jollet. Alle det daglige Livs Styer standfede. Det var som Lynet var slaget ned i alle Borge og Hytter; Kvinder og Børn jamrede. Med alle Tegn paa Sorg og Gru i de forfærdede, harmfulde Ansigt, falmendes Mændene ved Gadekærne og paa Ting for at raadslaa — ikke om et nyt Kongevalg, ikke om hvorledes Landet nu skulde frettes og beskyttes — men tun om Havn og om Kongens Befrielse, hvis han levede.

Tiende Kapitel.

Fire Dage efter den store, uheldige Begivenhed var Rigets Raad forsamlet i Ribderalen paa Ribehus, og mange af Kongens hengigvne Lensmænd og Riddere strømmede til. I sin forie Aufstning stod Grev Albert af Nordalbingen midt blandt det raadvilde og forfærdede Rigsraad med et Ansigt, hvori den dybeste Sorg og det frngtelligste Nag var afpræget. Ved hans Side stod Grev Otto med blufesne Rinder og med Haanden krampagtig knyttet om sit Sværdhæfte. Den gamle Erkebisp Andreas sad tavs og bleg i en Armstol, med Taarer i de matte Øjne. Foruden den store Sorg, som nedtrykte ham, tuede nu ogsaa et snart legemligt Onde den arverværdige Udving; en ulægelig Hudsygdom havde tvunget ham til at søge sin Afsted, og han havde allerede i nogen Tid tun ventet paa Ravens Tillæbelse, for at nedlægge sin Erkebispstæv og albeles affordre sig fra det menneskelige Samfund. Den store, almindelige Ned havde nu kaldt ham hid fra hans ensomme Studerestammer i Kapitelsuset. Han sad ene ved Bordenden i dybe Tanker, medens Udbød Gunner med harmfunktende Øjne gik heftig frem og tilbage paa Gli-serne.

„Han lever, han lever! Grev Albert ved det!“ — hvistede den ene til den anden; og alle ventede med spændt Opmærksomhed paa, at den nye indtraadte mørke Felix herre skulde tale.

„Ja, han lever, vor høje Herre og Konge lever!“ — sagde Grev Albert nu med dæmpet Stemme. „Jeg har sitre Efterretninger. Han er kommen, farlig faaret, men dog levende, til Meffenborg; efter al Formodning smægter han og hans kongelige Søn i dette Øjeblik i et af den for-vorpne Henrik Borvins Fangetaarne, maaste i Lenher eller Lesnit.“

Efter et almindeligt Ubraab af Deltagelse fulgte en dyb Nedsægheds Tavshed, og der var et Øjeblik dybs-sille i Salen.

„Vhle Herrer og danske Mænd,“ — tog Grev Albert atter Ordet — „Ulykken er stor — aldrig har Danmark oplevet den større. En saa himmelfrigende Riddingsdaad har Krøniken næppe Rage til, og vel maa sig formastelig Ugering staa os med Gru og Forfærdelse; men saa længe Valdemar Sejer lever og der er tro, danske Mænd til, er Nøden ikke større, end Haabet — saa længe ber er en Draa-be tro og ærligt Blod i vore Karer, vilde det være en Stændsel at spørge: hvad vil Danmark gøre for at befri og hævne sin store Konge? — Alt vilde vi gøre! — jeg ser det i eders Ansigt, ædle danske Mænd! Alt vilde vi gøre, intet Offer er saa stort, at vi jo vilde bringe det vor sidste Stærv, vor sidste Blodsdræbe vilde vi hengive.“

(Fortættet).